

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra Digt og Virkelighed

Citation: Wied, Gustav: "Ranke Viljer. Dele af Circus Mundi. Af den gamle Vinhandlers Optegnelser. 1968", i Wied, Gustav: *Ranke Viljer. Dele af Circus Mundi. Af den gamle Vinhandlers Optegnelser. 1968*, Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 255. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied12val-shoot-idm140179866858848/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Ranke Viljer. Dele af Circus Mundi. Af den gamle Vinhandlers Optegnelser. 1968

ved at høre mig kvidre. Herre — høje Herre! Er det ikke netop Fuglekviddernaturen i mig, der ved sin Modsætning til dit „Ugletemperament“ har bundet Traaden mellem Dig og mig? Det troede jeg saa vist.

Skriv mig fremtidig til i forvejen, naar Du vil gæste mig — og skriv saa betids, at jeg kan give Dig Svar. Paa den Maade undgaas Skuffelserne.

Ja — dette her er selvfølgelig intet Svar! Men naar jeg engang kan betræde din Bolig uden at løbe Fare for at være udelukt fra en stor men barsk Aands lille men barokke Stue, saa kan jeg vel give Dig et bedre Svar. Men naar bliver det! Derfor skylder Du Svaret!

Din Ven
Tage.“

— — —
Vi blev atter snart forligte — og paany Uvenner. Men Aften efter Aften mødtes vi enten i Tages Lejlighed i Valdemarsgade eller i mit „barokke“ Kvistværelse paa Margretevej. Jeg tjente jo Penge nu ved min Skolegerning ude paa Amager. Og da jeg fik Føden frit hos mine Forældre, havde jeg Mønt til at udstyre min Stue med kinesiske Vifter, „Markkostbuketter“, Divantæppe over Jærnsengen — ja selv til at leje et opretstaaende Klaver til en Pris af 5 Kr. om Maaneden.

Paa dette Klaver spillede min Søster og særlig hendes og min Veninde Frøken Nathalie Larsen.

Vi holdt smaa Aftenselskaber deroppe, beværtede med Kaffe, Wienerbrød, Musik, Sang og Oplæsning.

Nuværende Konsul *Valdemar Ludvigsen*, som dengang bestyrede sin Faders Forretning, „Cafonia“, og som netop var kommet hjem fra en Rejse i Meksiko, boede paa samme Kvist. Vi sluttede snart et hjerteligt og varmt Venskab, som varer endnu.

Han havde medbragt fra Meksiko en levende Næsebjørn, som delte Værelse med ham og var os alle til stor Glæde. Men vi syntes, at den maatte føle sig noget ensom, hvorfor vi en Dag besluttede at bringe den ud i zoologisk Have, for at den kunde hilse paa sine Slægtninge der.

Dyret blev til den Ende puttet i en Sæk, som Ludvigsen og jeg vandrede afsted med.

Jeg husker, at vi sad paa Bænkene i Frederiksberg Allé og stillede Bjørnen fra os paa Jorden ved vore Fødder. Til stor Rædsel for de Forbipasserende gav Sækken sig til at bene afsted tumlende og trimlende henover Fortovsfliserne. Damerne skreg og Herrerne sagde: Hvad Satan er det!

Endelig naaede vi ud i den Zoologiske Have, fandt Buret med Næsebjørnene i og fik Lov af Vogteren til at sætte vor kælné og tamme lille Ven ind til et gammelt, graahaaret og arrigt Huneksempel. Men øjeblikkelig styrtede Madammen sig over Gæsten, og havde ikke Vogteren med et rask Tag halet den Besøgende ud af Buret og smækket Laagen i var den sikkert blevet sonderrevet af Uhyret.

Vi stoppede derfor atter vor Kæledægge i Sækken og bar ham hjem til Margretevej.

— —

En anden Gang havde jeg i Søndermarken fundet et stort Stykke Trøske, som laa paa en af Stierne og lyste mig i Møde i Halvmørket.

Ludvigsen og jeg besluttede at forfærde de øvrige Kvistbeboere med vort Fund. Om Aftenen sent, da det var blevet ganske mørkt smurte vi Trøske overalt paa Gangen paa Vægge og Døre. Vi stod inde hos mig og lyttede, min Søster var ogsaa til Stede og min yngste Broder Svend. Hvergang nu En kom hjem og naaede fra Trappen ind paa den lange Gang imellem Kvistværelserne, hørte vi med Fryd hans eller hendes Forundringsskrig over at den ganske Væg lyste som i Maaneskær. Nogle af Beboerne løb rædselsslagne ned ad Trappen igen for at paakalde Hjælp, andre strøg resolut en Tændstik og saa var hele Gølespillet forsvundet.

— — —

Det var ikke altid just harmløse Ting, vi fandt paa. Oppe paa Gangen boede en halvgammel, skikkelig Frøken, som vi af en eller anden Grund havde fattet Nag til.